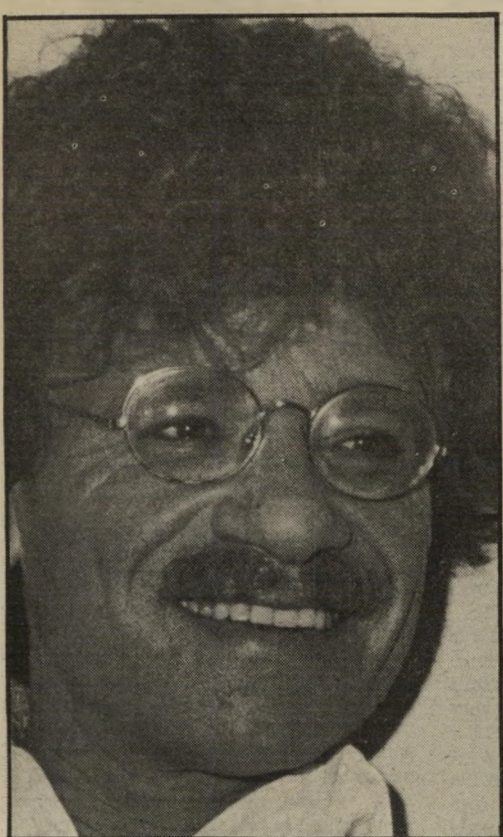

שלמה ניצן:
„אני חושב שלסאטירה
אין כמעט שום השפעה!”

חמש הדקות הכי מהנות במדינה הן, לדעת רבים, חמש הדקות של שלמה ניצן בסיבה למסיבה. הפינה האחרונה שלו השכיבה את העם על הריצפה, ומאז מחכים כולם לראות מה יעשה בפינה הבאה. עכשיו מסתבר שאין עדיין מנחה לסיבה למסיבה, ולכן גם לא תהיה הפינה של ניצן. שאלתי את שלמה: מה נפסיד השבוע?

אני לא חושב שתפסידו משהו. כל הדברים שקורים בארץ לא ייגמרו בעוד שבועיים, רק יחריפו, ואפשר יהיה להשתמש בהם בפינה הבאה. זה כמו הסיפור על האיש העני והמיסכן שכל שנה היה מחליט להתאבד, אבל כל שנה היה רוחה את המעשה ואומר „אין דבר, בשנה הבאה זה יהיה יותר כדאי”.

● כמה מנחים אתה כבר עברת?

את מני פאר, אמנון ברזילי, אבי אתגר, מאיר שלו ודניאל פאר.

● אני יודעת שלא תענה, אבל בכל זאת — עם מי היה לך הכי נוח לעבוד?

הפינה שלי היא בסוף התוכנית, ואין לה קשר למנחה, אלא במיקרים שאני צריך שיתוף-פעולה עם המנחה בפריט מסויים, ואז לא היתה לי בעיה עם אף אחד מהם.

● ברור לגמרי שלפינה שלך יש ציטיות ישיא. אתה חושב שיש לה גם השפעה?

אני באמת חושב שלסאטירה אין כמעט שום השפעה, אבל שמתי לב שהתשריר הנבואי של יעקב אגם לא מוקרן עוד, וגם המודעות של הוועד הציבורי להבראת המשק לא מופיעות עוד.

● אתה מקבל תגובות מפוליטיקאים?

אני מקבל הרבה תגובות מהציבור. מפוליטיקאים רק לעיתים נדירות, ובכל זאת, לפעמים יש תגובה. הנה, בתוכנית הלפניי אחרונה הגבתי על ספריהחרוים של משה דיין, ואמרתי „חבליק” שאתם לא נותנים / למשה דיין לישב בשקט על משכניק”.

אחרי כמה ימים הגיע אליי הספר של דיין, עם הקדשה של רחל דיין, האומרת: „לשלמה חמודיק, / קבלינא החרוים על ליקי, הנשלחים אליך בהרבה חיביקי, / מרחל, ועכשיו מספיק”.

שימי גת:
„הוא רצה שנימחץ
אן, לפחות, שנתהפך!”

מירדף כמו בסרטים נערך בסוף השבוע שעבר בכביש ירושלים, בין מכונית השגרירות האמריקאית לבין מכונית של רשת הטלוויזיה סירביאס. אנשי סירביאס רצו לצלם את השופט אייברהם סופר, שהגיע ארצה כדי לתחקר את האנשים בפרשת פולארד, וקצין הביטחון של השגרירות האמריקאית לא אהב צלמים, כנראה. שאלתי את שימי גת, צלם סירביאס, מה בדיוק קרה.

ידוע שכל הרשתות האמריקאיות בארץ מתחרות ביניהן על סקופצ'יק קטנצ'יק. כל אנשי הרשתות ישבו במלון המלך דויד וחיכו שהשופט סופר ייצא ויסע. ברגע שהוא נכנס למכונית, נכנסו גם אנחנו והתחלנו לנסוע אחריו כדי לנסות ולאתר את המקום שבו הוא ייפגש עם הישראלים, שאותם בא לתחקר.

● הם ידעו שאתם נוסעים אחריהם?

מובן שהם ידעו. המכונית של סופר נסעה ראשונה, 500 מטר אחריה נסעה מכונית עם איש-ביטחון אמריקאי, ואחריה אנחנו. במשך כל הדרך הם לא נתנו לנו לעבור ולצלם את סופר מהחלון. אחרי 25 דקות של נסיעה מהירה מאוד הצלחנו איכשהו לעקוף, שלפתי את המצלמה, צילמתי והוררתי את המצלמה. באותו הרגע הגהג של המכונית השניה, איש-הביטחון של השגרירות, שבר את ההגה שלו ימינה ונגח בנו בעוצמה. זו לא היתה מכה לצורך מכה אלא מכה כדי שנתהפך או נימחץ או השר יודע מה. גם כאשר עצרנו הוא המשיך לנגח את המכונית בכאסה.

● את היושבים במכונית הראשונה?

אין סיכוי כזה: על המכונית שלנו כתוב סירביאס. יש לה אנטנות על הגג והוא ידע בדיוק את מי הוא מנגח.

● איך אתה מסביר את זה?

לפי דעתי, הוא לא החליט על זה בעצמו. רקה לפני שהוא פגע בנו הוא דיבר במכשיר-הקשר.

● אני מבינה שהשגרירות האמריקאית התנצלה לפניכם. האם תספקו בכך?

בשום אופן לא! אנשיהרשת לא יעברו על זה בשתיקה! בינתיים אנחנו מאושרים שנשארנו בחיים, ולא בדיוק מבינים איך הצלחנו.

חיים יבין:
„בערב הזה חשוב
הכסף, לא האמונות!”

תעלומה היא בעיניי איך עם שאינו גומר את החודש וגם מתלונן על זה כל הזמן, נעשה פיתאום עם עשיר ונדיב, וכשהוא נקרא לתרום למטרה חשובה הוא מפתיע אפילו את האופטימיסטים הגדולים ביותר. מטרת הטלתרום לקשישים היתה להגיע למיליארד שקל, ובסוף הערב נאספו שני מיליארדים.

שאלתי את חיים יבין, מנחה הטלתרום, מה חלקו בשני המיליארדים האלה.

אני חושב שאחרים צריכים לשפוט מה חלקי. אני רק יודע שכאשר הסכמתי להיות שוב מנחה, הכנסתי את עצמי לאמביציה להתרים כמה שיותר, היה איכפת לי מאוד שיתרמו עוד ועוד.

● שמתי לב לזה. כשגברת אחת מאגודת נשות היהלומנים אמרת שהיא הביאה 12 מיליון שקל, אמרת לה שזה לא מספיק, ואולי הן מוכנות לתרום יותר.

את בטוחה שאני אמרתי את זה? ממש לא זוכר. כל הערב הזה הוא עבודה קשה מאוד, תחת לחץ עצום, אז אולי היתה לי פליטת-פה בלתי-מוצלחת.

● אני מבינה שלא מייד הסכמה להיות שוב המנחה של ה„טלתרום” מדינית?

עד עכשיו הנחיית הטלתרום היתה קשורה גם בהנחיית החלק הבידורי, ואני מרגיש שאיכשהו עברתי את הגיל בשביל זה. כאשר הביטחון לי שהפעם תהיה הפרדה בין האולפן לבין הבידור כאולם, הסכמתי.

● אסורפו בידור, האמנים שחיכו מאחורי הקלעים ממש נסערים מכך שהם לא הספיקו להופיע, כי אתה הית על המירקע רוב הזמן.

זו פשוט לא אשמתי. לא אני קבעתי את מהלך הערב. בשביל זה יש מפיק. אני מניח שלאמנים שלא הופיעו מגיעה התנצלות, אבל יחד עם זאת נרמה לי שהם צריכים לגלות הבנה, הרבה החשוב בערב כזה הוא לא דווקא הצד האמנותי, אלא כמה כסף הצלחת לגייס, ומהבחינה הזאת הטלתרום הזה היה המוצלח שבכולם.